ELÄMÄÄ SIELUN OHJAUKSESSA

ELINA MARJATTA TARPILA

ESITTELY

Sielusi yrittää tavoittaa sinua monin erilaisin tavoin. Se haluaa löytää väylän luoksesi ja odottaa kärsivällisesti hetkeä, kun olet avoin kuuntelemaan.

Tämä kirjanen on kuvaus oman sisäisen äänen, sielun puheen tunnistamisesta ja sen johdatuksessa elämisestä.

Osa tekstistä on puhetta sielulta sielulle, tietoisen mieleni ollessa kirjoitusprosessissa sivustaseuraajan asemassa. Sielulta sielulle -teksti nivoutuu käytännönläheisiin ja elämänmakuisiin kokemuksiini siitä, miltä tuntuu olla yhteydessä johonkin omaa arkista minää suurempaan, millaisia nämä hetket syvimmillään ovat ja myös niistä hetkistä ja tuntemuksista, kun tuosta yhteydestä erkaantuu.

Toivon Sinun kuulevan näiden rivien kautta oman sielusi äänen ja tunnistavan niitä lukuisia tapoja, kuinka sielusi sinua kutsuu.

Lisäksi toivon tekstin kokemuksellisuuden avaavan uusia ovia sisimpään, vaikka mielessä olisi ajatuksia kuten *ei minulla ole aikaa, itsellä ei ole moisia taitoja tai meditointi ei sovi minulle*. Meditointi ei ollut eikä ole minunkaan juttuni. Onneksi sieluyhteys on jokaisella luonnostaan ja ovi siihen on raollaan keskellä arkista elämää.

Kirjan valokuvat liittyvät tekstissä kuvattuihin kokemuksiin.

Toivon Sinun nauttivan tästä lukukokemuksesta. Kaikki palautteet otan kiitollisena vastaan <3

Rakkaudella,
Elina

Lisätietoja:
valominussa.fi
elina@valominussa.fi

SISÄLTÖ

Esittely	I
Sisältö	II
Johdanto	III
ROHKAISU	5
TIIMI	9
KAIPAUS	14
UNI	19
KUTSU	22
OHJAUS	27
MATKA	34
YKSEYS	41
JOHDATUS	44
VOIMA	51
Lopuksi	55
Tulossa	57

JOHDANTO

Kirjoitan sieluni kutsua kuunnellen. Sieluni on kuiskinut kehottaen kirjoittamaan jo vuosien ajan. Olenhan minä jotain kirjoittanut ja jakanutkin sitä mitä olen luonut.

Kuitenkin minulla on ollut turvaverkko. Tämä turvaverkko on ollut tiedossa, mielessä ja loogisessa ajattelussa. Se on ollut suunnittelussa ja mielen kontrollissa. Nyt heittäydyn kirjoittamaan sieluni ohjauksessa. Osaanko ja voinko? Onnistunko?

Sieluni vastaus on kyllä. Se kysyy, voisiko sielun ohjaamasta elämästä kirjoittaa järjellä? Välittyisikö sielun todellinen olemus vai kutistuisiko se?

Kuinka vaikeaa tai helppoa kirjoittamisesta tulee, en tiedä. Oletan, että aika ajoin mieleni tunkee väliin. Sen tehtävä on tuottaa ajatuksia, epäillä ja analysoida. Mitä paperille tai elämässä syntyy, suodattuu mielen ja fyysisen kehon kautta.

Mutta nyt siitä viis. Sieluni kutsu on voimakas ja mieleni on nöyrästi valmistautunut astumaan sivuun.

Tämä on yhteinen matkamme. Minun sieluni kirjoittaa sinun sielullesi, sillä ne ovat yhteydessä.

Sinun Sielusi

Sinun sielusi on aina vapaa.

Sinun sielusi on ääretön.

Sinun sielusi on ajaton.

Sinun sielusi ei koskaan nuku.

Sielusi ääni kuuluu naurussasi.

Sielusi syvyys näkyy silmissäsi.

Kehosi on sinun sielusi koti.

Sinun sielusi haluaa tulla kuulluksi.

Ilmennät sieluasi oman elämäsi kautta.

Sinä ja sielusi olette yhtä ilossa ja rakkaudessa.

Anna sielusi valon loistaa.

~Rakkain terveisin Elina

1

ROHKAISU

KAPPALEEN ALKUSANAT

Mikä on sielu? Voinko olla siihen aina yhteydessä?

Kuvittele olevasi laajentunut versio itsestäsi ja laajentuneen osasi olevan puhdasta iloa, täydellisen tietoinen omasta arvostaan ja täydellisyydestään sekä yhteydestään Kaikkeen. Tuo laajentunut osa on sielusi.

Sieluyhteys on puhdasta taikaa, elämän taikaa. Se on avoinna jokaiselle minä hetkenä tahansa.

Sielusi kutsuu sinua uudestaan ja uudestaan. Se rohkaisee ja kannustaa. Se toivoo ja uskoo. Myös silloin kun sinä et jaksa.

Sain viestin sielultani hyvin konkreettisesti, kirjeen muodossa, juuri kun sitä hyvin paljon tarvitsin.

Olimme saapuneet mieheni kanssa Uuteen-Seelantiin, sen eteläiselle saarelle. Olimme matkustaneet lähes 36 tuntia ja niistä suurimman osan lentokoneessa. Olimme perillä aamuviideltä ja Suomessa kello kävi edellisen päivän iltaa.

Vaikka matkan fyysiset rasitukset olivat isot, väsymys katosi tunneissa. Tunnistin maan omakseni kehon, mielen, sydämen ja sielun tasoilla. Kaikki oli tuttua ja kirkasta, olin kotona itsessäni, olin voimakas ja vahva.

Matkalla aika menetti merkityksensä. Olin se joka olin aina ollut. Tunnistin ilman ja maan, vuoret ja joet, tunnistin äänet ja tuoksut. Tunnistin polut, kasvit ja eläimet. Tunsin ystäväni aikojen alusta kulkevan ympärilläni. Katsoin ikiaikaisen tuttua maisemaa, sieluni maisemaa, jota olin kaivannut sitä tuntematta, mutta joka oli minut syliinsä vetänyt maapallon toiselta puolelta.

Katsoin ja hengitin. Ilo kupli sisälläni, samoin liikutus. Tunsin, kuinka sieluni laulu nousi säveleinä sisimmästäni.

Paluu Suomeen oli rankka. Tunsin olleeni poissa ihmisiän, vaikka todellisuudessa aikaa oli kulunut vain kolme viikkoa. Olin tyhjä ja haluton mihinkään. Olin irti kaikesta mitä olin ennen matkaa tehnyt. Millään ei tuntunut olevan suuntaa eikä merkitystä. Kaipasin jokaisella solullani takaisin siihen yhteyteen, jota olin tuntenut sieluni kotimaassa samoillessani.

Kotona oli odottamassa kirje, jonka vihreässä kuoressa oli minun nimeni. Käsialassa oli jotain tuttua. Avasin kuoren hämmentyneenä ja matkaväsymyksen ja aikaeron sumentamilla aivoillani luin seuraavan tekstin.

Rakas Elina

Kun katsomme sisimpääsi, näemme siellä tien yli kukkuloiden ja valtamerten. Kaikki on rauhallista, kirkasta ja pehmeää. Olet sillä tiellä ja olet se.

Näe sama jonka me näemme: puhtaus ja kirkkaus. Unohda tuska, kipu ja yksinäisyys. Niitä ei enää ole. Voit kulkea rakastettuna ja suojeltuna, omassa valossasi yhteydessä kaikkeen mikä on.

Ole sinä, loistava osa kirkasta kokonaisuutta.

Voit olla juuri niin hassu, hauska, pohdiskeleva, äreä tai kiukkuinen mitä milloinkin olet. Olet aina arvokas ja tärkeä. Nauti matkasta, juuri sellaisena kuin olet, juuri tuollaisena kuin olet. Haluamme sinun ymmärtävän sen, haluamme sinun tuntevan sen.

Sinun sielusi on osa ikuista ja ääretöntä ja sinä olet osa ikuista ja ääretöntä. Jokainen luonteenpiirteesi, ominaisuutesi, lahjasi, taipumuksesi on osa tätä valoa. Ota ne omaksesi. Anna itsesi olla se kuka sinä olet, kokonainen.

Nauti varjoista, hyväksy ne ja valosi loistaa vapaasti ja kirkkaana. Sinun sielusi haluaa sinun elävän vapaana kuin taivaan lintu meri-ilmassa, lentäen yli metsien ja vuorten, välillä oksalle istuen ja pysähtyen.

Katso lahjojasi. Puhut kauniisti ja viisaasti. Olet yhteydessä Sieluusi, meidän, Universumin sekä omaan ja opittuun viisauteen ja osaat käyttää sitä hyödyllisesti. Siinä on iso lahja. ”Sinua on ihana katsella ja kuunnella” sanoi hän. Usko se, tunne se ja kiitä siitä.

Sinulla on iso lahja ja iso vastuu. Se vastuu on käyttää tuota lahjaa jokainen päivä, vain niin se tulee näkyväksi.

Kosketat ihmisissä sitä totuutta, joka heidän sisällään loistaa. Puhu siis ja käytä tilaisuudet, jotka eteesi tulevat.

Käytä värejä ja luo kauneutta. Sinulla on lahja ja taito luoda energiakokonaisuuksia, jotka parantavat ja hoitavat. Ole yhteydessä tähän osaan sinua, joka luo tosiolevaisuutta todellisuuteen näkyväksi. Siinä on parantava voima.

Jaa sitä mitä teet ystävien, perheen ja niiden kanssa joita kohtaat. Sinun erityinen lahjasi on monipuolisuus ja tieto. Elämänkokemuksen monipuolisuus. Laaja tieto joka yhdistyy viisaudeksi tässä sielusi sulatusuunissa. Käytä kaikkia niitä kanavia joita tuomme eteesi tehdäksesi sielusi viisautta näkyväksi.

Älä koskaan unohda kuinka valtavan rakastettu olet. Olemme tehneet kaikkemme tuodaksesi sinun tietoisuuteesi ja kehoosi kaiken menetetyn rakkauden. Tuoneet rakkauden valon tulvimaan sisimpääsi. Sen joka on aina ollut sinun ja on sinussa. Sinä olet rakkaus ja rakastettu, juuri nyt ja ainiaan.

Leiki. Naura. Tanssi. Rakasta itseäsi. Luota itseesi ja luota sielusi viisauteen. Luota meidän rakkauteemme, emme koskaan petä sinua. Älä sinä koskaan petä itseäsi. Rakkaus ympäröi sinua monin muodoin.

Sinulle lähettävät terveisensä myös rakkaat lemmikkisi sielusi ja henkesi viattomuutta ja puhtautta kunnioittaen ja sinua alati rakastaen.

Sinun Tiimisi

2

TIIMI

KAPPALEEN ALKUSANAT

Hengen maailma on värähtelyn maailma, energiatodellisuus, jossa on monia eri kerroksia. Aivan kuin radiossa on kanavia.

Hengen maailma värähtelee kevyemmin kuin fyysinen maailmamme. Voit olla yhteydessä hengen kevyempään ja nopeampaan värähtelyyn nostamalla omaa värähtelyäsi, virittämällä vastaanottimesi oikealle taajuudelle.

Jos sinusta tuntuu, että lähelläsi ei ole ketään, voit olla huoletta. Lähelläsi on aina joku, ainoastaan antennisi ovat alhaalla. Tällöin käytä fyysisiä aistejasi ja havainnoi ympäristöäsi. Auttajasi löytävät aina keinon viestiä kanssasi.

Minulla on tiimi ja niin on myös sinulla.

Sinulla on ympärilläsi joukko valon olentoja, niin kutsuttuja henkioppaita, sieluja ja sielutietoisuuksia, jotka tukevat sinua elämäsi matkalla. Teillä on sielujen sopimus.

Olette yhdessä valinneet ja suunnitelleet tämän elämänmatkan, sen puitteet ja isommat käänteet ennen syntymääsi aikana, jona olet ollut ykseydessä taivaan kodissa, muistanut sen kuka olet, todellisen olemuksesi ja suunnitellut seuraavaa etappia sielusi polulla. Yhdessä olette myös valinneet ympärillesi maanpäälle joukon tuttuja sieluja, sillä teidän elämäntarkoituksenne ja sielunne kutsut sointuvat yhteen.

Tiimisi auttaa sinua elämäsi polulla, muistamaan sen kuka olet ja miksi tänne tulit.

Vältän puhumasta nyt siitä, että olet tullut tänne oppimaan. Minun tiimini kertoo minulle, että se ei pidä paikkaansa sellaisenaan. Oppimisen käsite on kovin väärinymmärretty. Jotenkin olemme saaneet siihen sisäänrakennettua ajatuksen, että elämän kuuluu olla vaikeaa ja että vain vaikeuksien kautta voi oppia.

Näin ei ole, mutta me teemme elämästä vaikeaa, koska emme tunnista todellista olemustamme tai muista sitä, miksi tänne olemme tulleet.

Sinun sielusi on tullut tänne ilmentämään itseään ja sinun tiimisi tukee sinua siinä. Sinulla on vastuu muistaa ja tunnistaa sielusi olemassaolo ja tehdä käsin kosketeltavaksi tässä maanpäällisessä kokemuksessa sitä loistetta, joka sielussasi on.

Sinun sielusi on osa suurta valoa, suurta ykseyttä, jumalkipinää ja se on itsessään täydellinen. Se on tullut lisäämään valoa tähän maanpäälliseen todellisuuteen ja tekemään itseään näkyväksi.

Oppiminen liittyy siihen, kuinka me tuhansin tavoin ja keinoin teemme tästä hankalaa. Oppiminen on turhan kuorimista pois. Se on sen unohtamista, mitä elämä on meille opettanut pelosta ja erillisyydestä.

Oppiminen liittyy tämän elämän kokemukseen ja unohdukseen omasta todellisesta olemuksesta. Unohduksen verhon raottuessa sielusi loiste tulee yhä näkyvämmäksi ja silti sinä olet tässä elämässä sinä. Sinä saat olla sinä ja minä saan olla minä. Saamme olla juuri sellaisia kuin olemme kaikkine persoonallisuutemme piirteinemme. Kun hyväksymme tämän, arvostelun ja suuttumuksen savuverho hälvenee. Sen minkä sallimme itsellemme, sen sallimme myös muille.

Sinun ei tarvitse muuttua, mutta sinun tulee kasvaa. Sinun tulee kasvaa kohti todellista olemustasi, kohti valoa.

Mikä sitten tekee elämästä vaikeaa?

Otan esille kaksi asiaa. Ensimmäinen liittyy kehoosi, siihen kuinka siitä pidät huolta ja sitä arvostat.

Kehosi on sielusi koti ja siitä on tarkoitus pitää huolta. Kehosta kuuluu nauttia, sitä kuuluu rakastaa ja sitä on tarkoitus arvostaa. Tämä ei useinkaan toteudu ja siitä seuraa monia opinpaikkoja, kipua ja sairautta. Keho on niin helppo horjuttaa pois sen luontaisesta tasapainon tilasta.

Toinen opinpaikka liittyy tunteisiin, sillä sydämesi on sielusi kompassi. Se puhuu aina sielusi kieltä ja kertoo totuuden. Sanotaan, että elämän pisin matka on matka päästä sydämeen ja se on monelle meistä taivaan tosi. Sielusi loistaa kun sinä olet tosi itsellesi. Kun olet tosi itsellesi, olet tosi sydämellesi ja tunteillesi.

Sinun tunteillasi on kaksi kulkusuuntaa: pelko tai rakkaus. Kun tekemisesi ja ajatuksesi kumpuavat rakkaudesta, ne kumpuavat sielustasi. Kun tekemisesi ja ajatuksesi taustalla on pelko, ohjaksissa on mielesi.

Siinä ovat pähkinäkuoressa elämän kasvunpaikat. Ne voi kiteyttää kahteen sanaan: *Seuraa rakkautta. Vain rakkaus on totta.*

Edeltävän kirjeen olin kirjoittanut itselleni viimeisenä kurssipäivänä Hollannissa Zwanenhofissa, joka on henkisen kouluttautumisen opinahjo.

Kirjoittamisen tapahtumasta muistan ainoastaan tehtävänannon *kirjoita itsellesi kirje* ja että aikaa annettiin vain kymmenisen minuuttia. *Kun aikaa on vähän, mieli ei ehdi puuhata liikaa välissä*. Kirjoittamisen ajoitus, paikka ja tehtävänanto olivat täydelliset sielutietoisuudelleni ottaa ohjat. Tämän ymmärsin vasta kotona, yli kuukautta myöhemmin, sillä *kirjeen kirjoittamishetkellä en ehtinyt ajattelemaan*. Tietoinen mieleni on täydellisen sivussa.

Ohjaaja keräsi valmiit kirjeet ja sanoi niiden kolahtavan postiluukusta juuri oikeaan aikaan. Minun kirjeeni saapui samaan aikaan kuin minä Uuden-Seelannin matkalta kertoen minulle siitä, että sieluni on mukanani ainiaan, ei ainoastaan hyvinä hetkinä ja kauniissa maisemissa. Se kulkee mukana myös heikkoina hetkinä kuiskien minulle rakkauttaan.

Sielusi on matkaoppaasi ja johtotähtesi. Sinulla on mieli ja keho ja tehtäväsi on niiden avulla tehdä sieluasi näkyväksi tässä elämässä. Eläen rohkeasti sisintäsi kuunnellen ja hyväksyen sen mitä ja kuka olet.

Tiimiläisesi puolestaan ovat sinun matkakumppaneitasi. He ohjaavat sinua oikeaan suuntaan, he myös tarvittaessa virkistävät muistiasi, sillä he näkevät milloin olet tilapäisesti erkaantunut sielusi lempeästä opastuksesta. He järjestävät sinulle tilaisuuksia tutustua itseesi ja sen kautta tutustua sieluusi ja kuulla sitä.

Tiimisi rakkaus ja hyväksyntä on ehdotonta. He eivät koskaan, toistan KOSKAAN, käännä sinulle selkäänsä. He kulkevat aina rinnallasi. Jos sinusta tuntuu, että kuljet yksin, johtuu se siitä, että olet kaukana itsestäsi, omasta totuudestasi ja sisimpäsi valosta, jolloin sinä et tunne heitä rinnallasi, koska olet

käpertynyt omaan pahaan oloosi. Ollessasi itsestäsi kaukana et tunnistaisi sieluasi, saati opasjoukkoasi, vaikka he tervehtisivät sinua kadulla.

Näitä hetkiä tulee ihmiselämässä. Toimimme jokaisena hetkenä parhaan osaamisemme ja taitomme mukaan. Noina synkkinäkään hetkinä saat kuitenkin lohdun siitä tiedosta, että et ole yksin.

Etkä voi tehdä mitään sellaista, että sinut hylättäisiin. Joskus sinua saatetaan tarkkailla vähän kauempaa ja annetaan ajan kulua, mutta silloinkaan et ole yksin. Sinä salamannopeana hetkenä, kun olet valmis vastaanottamaan apua, sitä saat.

3
KAIPAUS

KAPPALEEN ALKUSANAT

Mistä kaipaus syntyy?

Kun olet yhteydessä laajentuneeseen osaan itseäsi olet yhteydessä Kaikkeen Mikä On. Tunnet silloin olevasi osa Ykseyttä.

Kaipaus on kutsu tähän Yhteyteen. Se on kutsu, johon on tarve vastata. Kaipauksella on valtava voimaa vetää sinua eteenpäin.

Makaan riippumatossa ja katselen pääni yläpuolella leppeästi heiluvia koivunoksia. On kesäloman viimeiset päivät ja nautin hetkestä, kesäisen päivän lämmöstä. Loma on tehnyt niin sanotusti tehtävänsä ja alkukesän uupumus on vaihtunut levollisuuteen. Loman alun tunnelmat olivat olleet aivan toisenlaiset.

Sisäinen hiljaisuuteni, rauha jonka riippumatossa koen, humauttaa minut yhteyteen. Olen yhtä aikaa kaikkialla maisemassa ja olen kaikessa mitä on. Olen lehtien havinassa, joka tapahtuu yhtä aikaa kaikkialla, myös menneessä ja tulevassa. Olen kesäisen tuulen vire. Lävitseni kulkee tieto kaiken täydellisyydestä, tarkoituksenmukaisuudesta ja hyvyydestä. Koen äärettömyyden kokemuksen.

Kokemus jättää minuun ison kaipauksen. Luen kasapäin kirjoja ymmärtääkseni. Luen jotta löytäisin polun takaisin kokemukseeni. Päästäkseni tuonne, sinne jonnekin, aivan sama minne, mutta takaisin kokemukseeni ja olotilaan jossa kaikki oli täydellistä.

Ykseyden syviä kokemuksia, jotka täyttävät kaipauksen sisälläni, tupasahtaa tielleni silloin tällöin. Jokunen vuodessa ja *aina juuri silloin kun vähiten aion tai yritän*. (Ja usko pois, minä todella yritän! Teen kaikkeni, jotta saisin uudelleen kiinni autuudesta.) Onneksi välillä unohdan. Unohdan YRITTÄÄ niin kovasti ja olen hetkessä.

Istun kannolla. On elokuun lopun ilta, aurinko on laskemassa ja luonto rehottaa kuten se vain elokuussa tekee, valmiina ja kypsänä. Istun ja ihmettelen, tekemättä mitään. Olen viettänyt viikonlopun energiatyöskentelyn kurssilla ja vain olen, kurssin jälkifiiliksistä nauttien. En ajattele mitään, en aio mitään, en tee mitään, vain istun hetken iltakävelyn lomassa vanhalla siirtolapuutarha-alueella.

Luonto silmieni edessä muuttuu. Värit kirkastuvat ja saavat syvyyttä, ruoho on syvän smaragdin vihreää. Kukkien loisto syvenee, niiden värit hehkuvat. Perhoset ja linnut ovat tulleet aivan lähelleni. Myös ne ovat uskomattoman

kirkkaita ja kuin värähteleviä. Pikkulintu hypähtää jalkani päältä - ikäänkuin en olisi lainkaan olemassa - ja toinen lentää aivan kasvojeni edessä.

Vähitellen värit haalistuvat, perhoset ja linnut siirtyvät kauemmas, tunnelma ja värikylläisyys palautuvat tavallisiksi. Nousen kannoltani.

Pienen matkan päässä on vanha kuusi. Alhaalla oksalla, noin kasvojeni korkeudella istuu iso musta lintu, jonka tunnistan korpiksi. Polku kulkee kuusen vierestä. Lintu katsoo minua vaan ei liiku. Pysähdyn korpin viereen, ojennan käteni ja silitän sen päätä. Katsomme toisiamme silmiin ja aika pysähtyy jälleen.

Jatkan matkaani, korppi jää rauhassa oksalleen.

Tuumin luonnon seonneen, korpin mahdollisesti potevan jonkinsortin lintuhalvausta ja kuitenkin tiedän, että kaikki on jälleen ollut täydellisen kohdallaan.

Kaipaus edellyttää kokemuksen, muiston tai muistikuvan hetkestä, jolloin kaipausta ei ollut. Hetkestä kun tunsit, että nyt ovat palaset kohdallaan, nyt on kaikki niin kuin kuuluukin, nyt olet siellä missä on hyvä olla.

Sinussa on aina osa joka muistaa. Se osa voi olla hyvinkin syvällä, mutta tulee esille, kun hiljennyt. Tai kun sielullesi tuttu ja tunnistettava tulee riittävän lähelle ja koskettaa sisintäsi. Se voi olla tuoksu, maisema, tunnelma, tekeminen tai ihminen.

Ihmisen pohjaton tarve hakea sielunkumppania on osa tätä kaipausta.

Ihmetellään missä tämä kumppani on. Olemmeko jo tavanneet ja onko mahdollisuus jo mennyt? Olikohan sielunkumppanini se-ja-se, jonka tapasin

siellä- tai-tuolla ja sössin orastavan suhteemme? Entä jos sielunkumppanini asuukin toisella puolella maapalloa, emmekä koskaan tapaa?

Kaipauksella on usein ihmisen kasvot, koska mielemme on helppo se ymmärtää ja hyväksyä. Pohjimmiltaan kaipaus kuitenkin kohdistuu syvempään yhteyteen oman itsen kanssa. Kaipaus on pyrkimystä sieluyhteyteen.

Kun olet yhteydessä itseesi ja omaan sieluusi, jokainen kumppanisi on sinun sielusi kumppani. Et enää vaivaa päätäsi sillä, onko se hän, tämä, tuo vai se, koska olet yhteydessä omaan sieluusi ja löydät yhteyden niiden ihmisten sieluihin, joita on elämässäsi, joita on poistunut elämästäsi tai joita et enää halua pitää elämässäsi.

Elämänkumppania valitessasi tunnistat sielun, jonka kanssa omasi on eniten kotonaan. Kyllä, kyseessä on enemmän valinta kuin ETSIMINEN. Tunnistat kyllä sielun, jonka kanssa tunnet olevasi kotona. Olette tehneet lukuisia elämänmatkoja yhdessä. Tämä ihminen voi olla joku, jonka kanssa opit rajoistasi ja itsestäsi tutustuen varjoihisi. Tai se voi olla henkilö, joka saa sinusta parhaimman esille ja vahvistaa valoasi. Teet niin tai näin, niin kaikki on hyvin ja oikein, sillä tarvitset juuri sen kokemuksen, jossa sillä hetkellä olet.

Niin kauan kunnes kuulet sielusi kutsun ja vastaat siihen, kaipaus kolkuttelee ovellasi. Kaipaus löytää jossain muodossa luoksesi, sillä sielullasi on lukuisia keinoja tehdä itsensä ja olemassaolonsa tiettäväksi. Se on löytänyt tapoja muistuttaa olemassaolostaan.

Sielusi odottaa oikeaa hetkeä. Se odottaa sellaista hetkeä elämänkaarellasi, jolloin se saa sinuun yhteyden. Joskus tuo yhteys edellyttää, että olet polvillasi elämän edessä joko sairauden, menetyksen tai muun elämän suuren vastoinkäymisen johdosta. Siksi nämä v*astoinkäymiset ovat samalla elämän lahjoja, sillä ne antavat aina mahdollisuuden sanoa kyllä sielun kutsulle*.

Sieluni kutsu muuttuu vuosi vuodelta äänekkäämmäksi. Haluan takaisin yhteyteen. Luen ja opiskelen. Kuljen kurssilta toiselle ja henkisen tietouden kirjoillani voisi perustaa myymälän.

Luulen väylän yhteyteen löytyvän ulkopuoleltani.

4

UNI

KAPPALEEN ALKUSANAT

Unessa on helppo raottaa verho hengen maailmaan, sillä aivosi keinuvat valmiiksi oikeilla taajuuksilla.

Kun tietoinen mielesi on sivuroolissa, saavat henkioppaasi ja edesmenneet rakkaat sinuun helpommin yhteyden. Erotat kyllä henkimaailman vierailut tavallisista unista, joissa alitajunta työstää päivän tapahtumia.

Toivota henkiauttajasi tervetulleiksi unimaailmaasi, jos olet heidät valmis vastaanottamaan.

Seison laakealla hiekkarannalla, edessäni avautuu aava valtameri. Paikka on jossain muualla kuin Suomessa.

Mies, jolla on Amerikan alkuperäiskansalaisen tummat voimakkaat piirteet ratsastaa kovaa vauhtia minua kohti. Hän pysäyttää hevosensa viereeni, mutta välissämme on aita.

Mies nyökkää tervehdyksesi ja kysyy, mitä minä haluan. Puhun ja puhun. Mies kuuntelee hiljaa, nyökkää jälleen ja ratsastaa pois.

Aamulla olen täynnä kiitollisuutta: Joku on vaivautunut minun takiani paikalle rajan toiselta puolelta, hengen maailmasta. Kysymään ja kuuntelemaan. Tunnen olevani kovin rakastettu.

Samalla vähän harmittaa. Muistaisinpa, mitä olen viime yönä ratsailla istuvalle miehelle kertonut. Muistaisinpa edes jotain, vaikkapa vain muutaman sanan. Yritän muistella, mutta verho on tiivis enkä näe sen taakse. Mutta kiva, nyt tämä mies tietää ja muistaa, tuumin. Toivon puhuneeni jotain viisasta.

Unesta on aikaa useampi vuosi ja unessa vuodattamani toiveet, unelmat, sieluni kutsu ovat minulle edelleen sanoittamattomia. Kokonaiskuva on piilossa, enkä tiedä mihin polkuni minut johdattaa.

Tunnen kuitenkin, että olen hieman viisastunut matkan varrella. Sieluni on tullut minulle tutummaksi, olen oppinut tunnistamaan sen ominaislaatua. Osaan kuunnella sieluani useammin, sillä olen tullut tutuksi sen äänen kanssa.

Enää en odota valmiita vastauksia tai käsikirjoitusta.

Olen ymmärtänyt, että *tehtävämme on tehdä sielun totuutta näkyväksi hetki hetkeltä, päivä päivältä ja voittaa ne pelot, joita siihen liittyy*. Elää tätä elämää. Jos tietäisimme kaiken valmiiksi, emme saisi tätä elämän kokemusta, jonka vuoksi tänne olemme tulleet. Sielun kasvu ja kehitys jäisivät vajaiksi.

Sinun ei ole tarkoitus tietää tai nähdä polkusi koko kuvaa voidaksesi liikkua eteenpäin, voidaksesi toteuttaa sielusi suunnitelmaa.

Tarkoituksesi on elää sitä todeksi päivä päivältä, oppia kuuntelemaan omaa totuuttasi ja luottamaan siihen. Oppia tekemään valintoja sielusi ääntä kuunnellen. Valintoja, jotka toisinaan vaativat suunnatonta rohkeutta, koska sielusi äänelle et välttämättä löydä tukea järjen kautta, et uutisista, tieteestä etkä työpaikan kahvipöydästä.

Et kenties saa vahvistusta tai ymmärrystä suvulta, aviopuolisolta tai parhaalta ystävältäsi. Saatat saada, mutta et välttämättä saa, sillä kyseessä on sinun sisäinen totuutesi.

5

KUTSU

KAPPALEEN ALKUSANAT

Kuinka tunnistan sieluni ja vastaan sen kutsuun?

Tunnistat sielusi ollessasi oman perusolemuksesi äärellä. Perusolemuksesi tunnusmerkki ilo.

Vastaat sielusi kutsuun AINA kun annat itsellesi sitä mitä tarvitset.

Avautukoon nämä lauseet sinulle seuraavien kappaleiden kautta.

Sielun kutsu on ikuinen. Sen ei ole mahdollista vaieta, koska sielusi on osa sinua niin kauan kuin hengität.

Sielun kutsu on aina ilon kutsu. Se on rakkauden kutsu. Se on toivon ja mahdollisuuksien kutsu.

Kuulet sen selvimmin, kun olet yhteydessä itseesi hiljaisuuden hetkinä. Niinä hetkinä, kun mieli vaikenee. Mieli voi vaieta, vaikka olisit kulkenut vuosia tunnistamatta iloa tai kokematta tarkoitusta ja vailla suuntaa. Elämän ja elämien mittakaavassa nuo hetket ovat silmänräpäystä lyhyempiä vaikka sinä ajattelisit tuhlanneesi aikaa tai hukanneesi vuosia elämästäsi. Näin ei koskaan voi käydä.

Olet aina oikeassa paikassa oikeaan aikaan vaikka mielesi kokisi toisin.

Sielun kutsu ei ole kerran elämässä tapahtuva. *Sielun kutsu on jatkuva*. Sielun kutsu on kärsivällinen. Sillä on monia muotoja. Se hakee väylää luoksesi, tapaa tulla niin että tunnistat.

Sinä et ehkä tunne sieluasi tai paremmin ilmaistuna sinä et MUISTA sieluasi, mutta sielusi muistaa ja tuntee sinut paremmin kuin sinä ikinä. *Siksi sielun kutsu on alati uudistuva*. Se löytää lukuisia tapoja tavoittaa sinut, mielesi ja sydämesi. Se tuntee kaikki vaiheesi, kipusi, tuskasi, valosi ja varjosi.

Sinun sielullasi on sävel. Tuo sävel on erityinen ja ainutlaatuinen. *Sinun sielullasi on väri. Sillä on erityisiä lahjoja*, joiden avulla sielusi muistuttaa sinulle olemassaolostaan. **Siksi sielun kutsu on ilon kutsu ja kuuluu selvimmin luovuuden kautta.** Kun sydämesi sykähtää ilosta ja innostuksesta, sielusi puhuu sinulle. Kun haluat tarttua siveltimeen, antautua musiikin vietäväksi, luoda kotiisi kauneutta tai kirjoittaa runoja, sinun sielusi kuiskii sinulle.

Minun sieluni väri on turkoosi. Jos maalaan sieluni, valitsen väriksi turkoosin. Se on väri joka saa silmäni loistamaan ja joka luonnossa saa minut haltioitumaan.

Turkoosi on väri, jota en ole luonnonvaraisena kokenut Suomessa. Järvemme ja jokemme voivat hohtaa sinisen ja harmaan eri sävyissä, mutta puhtaan turkoosia ne eivät ole.

Turkoosien vesien äärellä tunnen rauhan laskeutuvan kehooni ja ilon kuplivan sisimmässä, sillä sieluni iloitsee. Ajatukset ja huolet etääntyvät kauas pois. Minä vain olen ja ihastelen kauneutta. Tai kikatan kuin pikkutyttö.

Tuo on sielun olotila. Sielun olotila on olemisen tila, ei tekemisen. Pääsen siihen helposti ja nopeasti turkoosin veden äärellä.

Olen aina tiennyt, että silloin tällöin tarvitsen matkan meren rannalle. Minulle ainoa oikea meri on väriltään turkoosi.

Sieluni kutsuu minua ja minä vastaan. Tämä on yksi tuhansista tavoista.

Jokainen tapa, jonka myötä annat itsellesi sitä mitä tarvitset, on sielun kutsuun vastaamista. Se mitä sielusi tarvitsee, ei välttämättä ole sama asia kuin se, mitä sinä haluat. Sielun kutsu ei aina ole mukava tai helppo, koska se kutsuu sinua laajentumaan ja ylittämään mielesi rajoja niin sanottujen mukavuusrajojesi tuolle puolen.

Sielusi voi kutsua sinua kesämökille, tiettyyn maahan tai kaupunkiin. Sillä on takanaan lukuisia elämiä ja kokemuksia eri ympäristöissä, joiden muistijälkeä se kenties haluaa sinussa vahvistaa, jotta tunnistaisit ja muistaisit oman erityislaatuisuuteesi ja sielun polkusi.

Sielusi voi kuiskia sinulle koiran- tai kissanpennusta. Se saattaa vetää sinua tietyntyyppisiin työtehtäviin, tilanteisiin ja harrastuksiin.

Sinun sielullasi on ominaispiirteensä. *Sillä on lahjakkuuksia, taipumuksia ja taitoja, joita se haluaa ilmentää joka päivä*. Sielun kutsun tavoite on aina saattaa sinut takaisin kotiin, tuoda lähelle, olla yhteydessä, tulla tunnistetuksi ja kuulluksi.

Sielusi on erilainen kuin yksikään toinen. Se on tunnistettava ja ainutlaatuinen. Sinun oppaasi tunnistavat sinun valosi, sinun sielukipinäsi, ja se vetää heidät lähellesi uudestaan ja uudestaan.

Tee mitä sinun tarvitsee tehdä kutsuun vastataksesi, on se sitten musiikki, maalaaminen, kirjoittaminen, tanssiminen, laulaminen, käsityöt, eläinten- tai puutarhanhoito, luonnossa kuljeskelu tai vapaaehtoistyö. *Vastaa sielusi kutsuun ja vastaa valosi kutsuun.*

Sieluni kutsu käy yhä äänekkäämmäksi. Kuulen sen jokainen päivä ja välttelen parhaani mukaan. Teen mukamas pakollisia juttuja, tärkeitä hommia. Täytän päiväni puuhastelulla ja iltani ihmettelyllä. Luon suunnitelmia. Keskityn keksimään syitä, miksi niitä ei voi toteuttaa VIELÄ tai miksi en onnistuisi. Ja nuo syythän ovat kovin todellisia.

Olen pieni ja merkityksetön. Kaikki asiat maailmassa on jo tehty, siis mitä järkeä ja ketä kiinnostaa? Mitä sanottavaa minulla voisi olla, jota joku jaksaisi kuunnella tai lukea? Enkä kuitenkaan osaisi, en olisi tarpeeksi hyvä.

Hiljennyn ja käännän huomioni sisäänpäin, kohtaan johon sieluni on kehossani kiinnittynyt. Olen hetkessä ja olen yhteydessä. Puhun sieluni kanssa ja olen kokonainen.

Tunnistan kuka olen ja oman äärettömyyteni.

Näen polkuni, mistä olen tullut, miksi mikin on tapahtunut ja mihin olen menossa. Tiedän pystyväni siihen mitä ikinä haluan tehdä. En siksi, että olisin supervoimat omaava lahjakkuus, vaan siksi, että löydän tieni yhteyteen, uudestaan ja uudestaan ja olen osa äärettömyyttä ja voin ammentaa sieltä.

Putoan taas yhteydestä. Epäilys, pelko ja asioiden lykkääminen kurkkivat nurkan takana.

Silti kaikki ei katoa. Yhteys jonka olen kokenut, on vahvistanut perusluottamustani. Se nostaa minut pinnalle riittävän pitkäksi aikaa, jotta pääsen pieniä mikroaskeleita eteenpäin. Vajoan taas pinnan alle. Nousen ja vajoan. Huomaan olevani kuin korkki.

Hyväksyn tilanteen. Olkoon tämä sitten se, kuka ja millainen olen tässä hetkessä. Kun olen pinnan alla, on turha potkia liikaa, menee vain suuhun vettä ja vesi ympärillä samenee. Mutta kun olen pinnalla, voin liikkua eteenpäin, pistellä menemään.

Teen tekoja joiden tiedän pitävän minut liikkeessä. Sanon kyllä. Annan lupauksia, joista tiedän tunnollisena tyyppinä pitäväni kiinni, vaikka kuinka pelottaisi. Vastaan myöntävästi tekemisille, joiden tiedän olevan sieluni kutsua, mutta joita ajatellessa mieleni pillastuu ja huutaa että haloo, minäkö, en pysty enkä osaa, olenko aivan hullu???

Vastaan mielelleni tyynesti, että ehkä olen, mutta näin teen, meuhkaa mitä meuhkaat.

Vähitellen rohkeuteni kasvaa. Luottamukseni kasvaa. Sieluni ilo palkitsee.

Yhteys on vahva ja tunnen tiimini ympärilläni. Kysyn ja minulle vastataan. Pyydän ja minulle annetaan. Hiljennyn, kuuntelen ja kiitän. Mieheni kommentoi, että tämähän järjestyi helposti.

6
OHJAUS

KAPPALEEN ALKUSANAT

Puhutaan sielusta, henkioppaista ja muusta henkimaailman väestä. Mistä tiedän kuka on ohjaksissa?

Elämme täällä maanpäällä henkinä kehossa. Olet siis henki kiinnittyneenä fyysiseen kehoosi. Ympärilläsi on muita henkiä, joista osa on kehossa ja osa ilman. Sinulla on siis ystäviä jotka ovat lihaa ja verta, mutta myös ystäviä, jotka ovat lähelläsi vain ***ajatuksen päässä.*** *Kommunikointi hengeltä toiselle tapahtuu sielusta sieluun.*

Sinä olet aina ohjaksissa. Sinulla on kaikki päätösvalta omaa elämääsi koskien.

Sielusi ohjaus ei koskaan jätä sinua. Se on aina läsnä, aina tavoitettavissasi. Se on aina lähelläsi, niin lähellä, että sitä on vaikea löytää. Emme hyväksy helppoja ratkaisuja, sillä elämme monimutkaisessa ihmismielen luomassa maailmassa.

Silti maailman todellinen olemus on yksinkertainen. Maailman todellinen olemus on luonnossa, sen rytmissä ja luonnonlakien alaisena. Sinun *sielusi ohjaus on aina hengityksesi päässä sinusta*.

Tämä sama totuus toistuu lukemattomissa kirjoissa. Se toistuu kaikessa henkisessä kirjallisuudessa, uudestaan ja uudestaan. Luemme siitä, uudestaan ja uudestaan ja ajattelemme kenties, että *en ole meditoivaa tyyppiä. Se ei ole minun juttuni.*

En puhu meditoinnista. **Puhun hengityksestä**. Olet hengittävää tyyppiä, kunnes vedät viimeisen hengenvetosi sisään ja kuolet. *Hengittäminen on yhteytesi henkeesi ja sieluusi ja tarkoitan tätä aivan kirjaimellisesti.*

Minulla kesti vuosia ymmärtää, että tuo tieto on tarkoitettu otettavaksi KIRJAIMELLISESTI. Se ei ole henkinen hienous eikä mindfulness -ohjaajan todistus. *Hengitys on yhteys*. Aivan sama meditoitko vai et. *Sinun Henkesi kulkee sisään kehoosi hengityksesi kautta.*

Hengitys säätelee kehosi toimintoja. Se säätelee ajatuksiasi, sitä kuinka levollinen tai hätääntynyt kulloinkin olet. Myös päinvastoin, ajatuksesi vaikuttavat hengitykseesi, siihen kuinka pinnalliseksi tai syväksi se muodostuu.

Kun kirjoitan tätä mitä nyt kirjoitan, huomaan hengittäväni vapaammin. Vapaammin kuin töitä tehdessäni, kuin tavallisesti tietokoneella työskennellessäni.

Kirjoitan seisten. Looginen mieleni sanoo, että seisominen tekee keholle hyvää, parempaa kuin istuminen, ainakin jos selkä on kipeä kuten se minulla nyt on. Voisin kuitenkin valita toisin hetket, joina seison. Ymmärrän seisovani, koska

seistessäni ryhtini on parempi. Kun ryhtini on parempi, hengitän syvemmin. Hengityksen kautta vedän sisään Henkeä, sitä tietoa ja sanoja, jotka minun kuuluu synnyttää näille riveille. Sanat virtaavat mutkattomasti, ajattelematta, suunnittelematta hengitykseni tahdissa, siinä vauhdissa, kun ehdin naputella.

Hakemasi vastaukset ja saamasi ohjaus virtaavat hengityksesi portin kautta. Kaikessa yksinkertaisuudessaan tämä on kenties yksi vaikeimmin sisäistettävistä asioista.

Käytämme mitä tahansa apuvälineitä, jotta saamamme ohjaus löytyisi, näkyisi tai kuuluisi ulkopuolellamme.

Elämän valintatilanteissa kysymme neuvoa, palkkaamme ammattilaisen avuksi, sparrailemme ystävien kanssa, luemme opaskirjoja ja odotamme ulkopuoltamme tulevaa valaistumisen kokemusta, jotta näkisimme kokonaiskuvan, varmuus lisääntyisi ja uskaltaisimme liikahtaa, tehdä muutoksen, johon sielumme on kenties kutsunut jo vuosia.

Sielun ohjaus on kuitenkin alati hengenvedon päässä. Kuulemme sen ja ohitamme sen. Kuulemme sen ja ohitamme sen. Kuulemme sen ja ohitamme sen.

Jatkamme, kunnes tätä on jatkunut riittävän kauan ja jotain tapahtuu. Usein se on elämänkriisi, jolloin meitä eletään sen sijaan että eläisimme itse. Olemme roikkuneet virran kivessä niin kauan, että voimat ehtyvät ja ote lipeää. Tätä kutsumme usein sairastumiseksi tai uupumukseksi. Tai sitten olemme pyörineet paikoillamme suvantokohdassa niin kauan, että kevättulva pakottaa meidät liikkeelle virtaavan veden voimalla. Olemme kauhuissamme, sillä asioita vain tapahtuu valtavalla vauhdilla ja usein monella eri elämän osa-alueella yhtä aikaa. Menetämme kenties avioliiton, työpaikan ja taloudellisen aseman kaiken samalla rytinällä.

Kaiken tätä edeltävän ajan olemme viettäneet vain hengityksen päässä sielumme ohjauksesta kykenemättä uskomaan, luottamaan ja antautumaan. Kykenemättä soljumaan virran mukana.

Sielun maailma on hengen maailma, väylä sielun tuntemiseen ja sen viisaaseen ohjaukseen kulkee hengityksen kautta. Hengitys ja Henki ovat erottamaton parivaljakko.

Kun hengität syvään, luonnollisesti, ohjaus on suoraviivaista ja selkeää. Se on yksinkertaista. Se on toteutettavaa. Se on käytännöllistä ja se on aina ulottuvillasi.

Ohjauksen mukaan toimiminen edellyttää luottamusta. Jos luottamusta ei ole, niin on vahvistettava yhteyttä. Pelko kuuluu ihmisyyteen eikä katoa koskaan, mutta yhteys vahvistaa luottamusta ja silloin *voit toimia pelosta huolimatta*.

Seison lavalla ja tuijotan yleisöä silmiin. Katson oven suuntaan. Katson yleisöä. Tunnen pakokauhun hiipivän kehossani ja kuinka se etenee suonissani. Katson taas ovea. Voisin juosta siitä ulos, kauas pois, kääntymättä takaisin. Tosin olen Levillä, Henkisen tietouden päivillä ja sitten olisi juostava jokunen kilometri, mikäli haluaisin kotiin.

Olen ollut lavalla elämässäni satoja kertoja ja yleisö on ystäväni, jolta saan innostusta ja voimaa. Aikaisemmin minulla on aina ollut suunnitelma, käsikirjoitus ja sanoma jota jakaa ja usein myös powerpoint, johon tukeutua.

Nyt olimme vain minä ja henkimaailma, jonka olemassaolosta en sillä hetkellä mennyt takuuseen. Seisoa tökötin lavalla ja näin edessäni ainoastaan lihaa ja verta olevan yleisöni ja tunsin oman paniikkini. Kirosin itseni ja kaikki ne ammattilaismediot, jotka olivat minut tähän hulluun tilanteeseen puhuneet. Eihän minulla ollut tästä kokemusta. Olin yhden kerran elämässäni ollut meediotilaisuudessa kuulemassa viestejä henkimaailmasta ja silloinkin yleisössä.

Miksi sitten seisoin lavalla? Seisoin siinä siksi, että jokin sisälläni sykähti ilosta aina kun asia tuli puheeksi. Sisimpäni huusi kyllä, vaikka mieleni harasi vastaan.

Katson eturiviin, kurssikaverini Janne nostaa peukalonsa ylös. Hoen mielessäni ohjetta: Vedä syvään henkeä ja ala puhua.

Vedän henkeä niin syvään kuin jännitykseltäni pystyn. Nostan katseeni yleisön suuntaan ja näen istujien lomassa nuoren miehen hieman utuisen hahmon. Mies seisoo yleisössä istuvan ruskeatukkaisen naisen takana. Mies katsoo poispäin naisesta ja tunnen hänen häpeänsä. Tiedän hänen kuolleen oman käden kautta ja tulleen pyytämään anteeksi. Avaan lopultakin suuni. Kerron naiselle miehestä ja hänen asiansa. Muu yleisö katoaa, olemme vain me kolme, mies henkimaailmasta, hänen entinen tyttöystävänsä ja minä. Nainen ensin jäykistyy, sitten liikuttuu. Puhdistavat kyyneleet virtaavat hänen kasvoillaan.

Hengitän syvään rennommin. Yhteys vahvistuu. Tunnen olemukseni muuttuvan. Ryhtini suoristuu, olen ankara ja tiukka opettaja korokkeellaan. Katson yleisön suuntaan, jonka näen kuin vanhanaikaisena valokuvana, tytöt letteineen ja essumekkoineen ja pojat siisteissä lyhyissä hiuksissaan. Olemme alakoulussa.

Kuvailen tilanteen ja muutama yleisön joukosta viittaa sen merkiksi, että kyllä, he tunnistavat kuvaamani tilanteen ja opettajattaren.

Opettajatar jakaa kanssani luonteensa, muistonsa ja elämänkokemuksensa, mutta ei taida olla ikäpolvessaan harvinaisuus.

Katson yleisöä uudestaan opettajattaren silmin. Tunnistan yhden viittaajista. Hän on ollut pieni vaalea tyttö luokkahuoneessa, opettajansa lemmikki. Tunnen opettajasta läikähtävän rakkauden oppilastaan kohtaan. Kerron rouvalle hänen olleen opettajansa suosikki ja tämä vahvistaa asian. Välitän hänelle

opettajan kannustavan viestin. Sillä opettaja, kuten ei kukaan mukaan, turhaan tule vieraisille hengen maailmasta.

Tilaisuuden loputtua helpotuksen ja ilon kyyneleet valuvat poskillani. Olen saanut olla yhteydessä.

Kyyneleet tulevat henkimaailman rakkauden tunnistamisesta ja välittämisestä. Ne virtaavat sieluni ilosta. Olen ollut yhteydessä itseeni, sieluuni ja sen tehtävään. Pelostani huolimatta olen vastannut sieluni kutsuun.

Tästä kokemuksesta on monta vuotta. Onko kaikki tämän jälkeen ollut helppoa ja suoraviivaista? Olinko saanut oppini, täydellisen luottamuksen ja eteninkö hengen polulla kuin uraohjus tikkaillaan?

En todellakaan. Epäilin. Kieltäydyin. Siirsin asiakkaiden henkimaailma-istuntoihin varaamia aikoja niin pitkälle kalenterissani kuin kehtasin lykätäkseni tilannetta eteenpäin. Koskaan henkimaailma ei ollut jättänyt minua pulaan, mutta tuumin, että kerta se olisi ensimmäinenkin. Pelkäsin epäonnistuvani ja tekeväni itsestäni hölmön.

Kiukuttelin itselleni, universumille ja henkimaailmalle kaiken vaikeudesta ja monimutkaisuudesta. Syytin heitä aika ajoin siitä, että he eivät ole tukenani. *Tosiasia oli, että minä en ollut itseni tukena.*

Se, että jokainen kerta henkimaailmayhteydessä on erilainen, jokainen tulija ja tilanne ovat erilaisia, ei yhtään helpottanut oloani. Mikään totuttu etukäteisvalmistautuminen ei ollut mahdollista, ei ollut kaavaa, ei powerpointtia ei luentorunkoa. Mikään ei luonut minulle kaipaamaani turvallisuuden tunnetta.

Minun oli löydettävä turva ja varmuus sisältäni. Sain neuvoja kuten *laitat vain mielesi sivuun* ja *annat vain tiedon pudota taivaasta* tai *henkimaailmasta päähäsi*. Yhteistä kaikille neuvoille oli sana VAIN. P*äästät vain irti*. Mukamas *niin yksinkertaista*.

Usein kuitenkin sanoin kyllä. Sanoin kyllä lähes jokaiselle, joka pyysi kauttani saada viestiä henkimaailmasta. Sanoin kyllä kursseille ja koulutuksille, joilla oppia lisää viestinvälityksen taidosta. Opin paljon, esimerkiksi kuinka käyttää selväaisteja. Sen lisäksi että näen henkimaailman puolelta tulijan ja tunnen hänen tunteensa, voin myös kuulla ja tietää. Se mikä oli ollut luonnollista, alkoi saada ympärilleen tiedon viitekehystä.

Ohjaus oli jatkuvaa ja kärsivällistä. Sain polulleni juuri oikeat opettajat. Välillä se tarkoitti sitä, että sain turhautua itseeni ja pelkoihini turvallisessa ympäristössä. Välillä taas sitä, että sain taitavan ohjauksen avulla syvemmän yhteyden omaan sieluuni ja sielujoukkoon ympärilläni. Kun kokemus on syvä se jättää ikuisen muistijäljen. Luottamus on sen jälkeen helpompaa, koska mielessä ja kehossa on vahva muistijälki yhteydestä ja ykseydestä.

Jonain päivänä hengität sisään viimeisen kerran. *Siihen asti voit käyttää hengitystäsi kuljettamaan sinut yhteyteen sielusi kanssa ja sinua alati rakastavan ja ympäröivän sielujoukon viisauden kanssa.*

Halutessasi unohda sana meditoida. *Käytä sanaa yhteydessä oleminen*. *Olet* silloin voimassa ja virtaavuudessa, osana suurta hengittävää universumia, olet ohjauksessa. Välineesi tähän on hengitys.

7
MATKA

KAPPALEEN ALKUSANAT

Tämä elämä on luomiskoulua. Luot jokainen päivä elämääsi ajatuksillasi, aikomuksillasi ja teoillasi.

Luominen tapahtuu kun aktivoit omassa energiassasi niiden asioiden energian, joiden haluat toteutuvan. Tämä tapahtuu koko ajan automaattisesti ja vaivatta. Kun katsot elämääsi näet nopeasti, millaisia asioita olet hyvä luomaan.

Kun oivallat olevasi sielun matkalla luomisesta tulee hauskempaa ja tietoisempaa. Pääset nopeammin yli vastoinkäymisistä. Kommunikoit vaivatta sielun todellisuudessa, energian maailmassa ja luet sen viestejä.

Sielun matka on ikuinen. Se on matka kotiin. Se on matka pimeydestä valoon ja erillisyyden harhasta ykseyteen. Se on matka rakkauteen, joka olet sinä ja joka on sinussa. Rakkaus on ainoa todellinen voima, joka on olemassa. Kaikki muu on harhaa.

Taivaan kodissa tämä on helppoa ja yksinkertaista. Maan päällä tämä on vaikeaa ja monimutkaista. Juuri siksi täällä maan päällä eletyt elämät, koetut tunteet ja saadut kokemukset ovat sielusi kehityksen kannalta niin arvokkaita, niin kallisarvoisia. Juuri siksi, koska sinä et muista. Sinä hankit jokaisen kokemuksen itse eläen sen. Katsot kokemaasi mielesi sumuverhon läpi, joka tehokkaasti kätkee asioiden todellisen tilan ja todellisen olemuksesi ja opettelet näkemään sen läpi.

Mielesi ja ympäröivä maailma yhdessä huolehtivat siitä, että pysyt erilläsi itsestäsi, sisimmästäsi ja sielusi kutsusta. Kuitenkin hengen maailma on ainoa todellisuus. Se ei koskaan katoa, pysyy ikuisesti ja on alati olemassa.

Kun katsot elämääsi, älä vaivu epätoivoon. Se mikä sinusta näyttää mahdottoman hitaalta etenemiseltä tai suossa rämpimiseltä on todellisuudessa jatkuvaa kehittymistä. Jokainen kokemuksesi on sielusi näkökulmasta tarpeellinen. Jopa silloin kun kokemus on mielestäsi turha, suuttumusta aiheuttava, epäoikeudenmukainen tai suorastaan julma.

Epätoivoon ei koskaan ole syytä. Jokaisen vastoinkäymisen sisällä palaa sielusi valo. Matkan jokaisessa käänteessä olet suojeltu ja varjeltu. Sinun sielusi on aina yhteydessä äärettömään.

Kokemasi erillisyys on puhdasta harhaa. Sinun ei tarvitse siihen samaistua.

Olen vieraassa maassa, sen jylhissä maisemissa. Seison rantakalliolla ja edessäni avautuu meri. Olen unessa, jossa tiedän olevani unessa. Tiedän, että fyysinen kehoni nukkuu turvallisesti sängyssään ja olen vapaa sen rajoitteista.

Levitän käteni ja annan ilmavirran nostaa minut ilmaan, tunnen sen kannattelevan. Nautin vapauden tunteesta. Vaikka minulle ei ole omaa painavaa fyysistä kehoani on minulla jonkinlainen, kevyempi versio siitä. Tunnen ilmanvastuksen. Kuulen tuulen suhinan korvissani.

Teen syöksyjä ja otan korkeutta. Lennän meren päällä ja korkeammalle kuin koskaan aikaisemmin. Tiedän osaavani, sillä muistan harjoitelleeni lentämistä jo aikaisemmin monet kerrat.

Katson ihmisiä alhaalla rannalla. Jotkut heistä katsovat menoani suu auki. Päätän luottaa ja annan mennä, vaikka en tiedä onko se mahdollista. Ampaisen kuin raketti avaruuteen.

Unet toistuvat. Kuljen vehreissä metsissä ja lennän vuoristoisessa maisemassa ja turkoosin meren päällä. Matka tuntemattomaan maahan kutsuu. En suunnittele, en mieti loma-aikoja, en ajattele koko asiaa. Kuitenkin tunnen kutsun sisimmässäni ja tiedän sen nousevan syvältä sielustani.

Mahdollisuus avautuu suunnittelematta. Aamulla olemme heränneet tavalliseen päivään ja illalla olemme varanneet lennot kauemmas kuin koskaan aikaisemmin. Yksi haku googlella, eteen avautuva tarjous ja kahteen ihmiseen iskevä yhtäaikainen innostuksen ja rohkeuden puuska - sielun kutsu. Kohde on *Aotearoa*, Uusi-Seelanti ja siellä tarkalleen ottaen sen eteläinen saari.

Olen unessa jälleen ja matkaan on enää kaksi viikkoa. Unessa olen kuitenkin jo perillä ja mieheni kanssa saapuneet hotellin eteen, paikkaan, jossa meidän oli määrä saada vuokra-auto saarta kiertääksemme.

Pihaan ajaa avolava-auto, väriltään punainen, samanlainen kuin Kanadalaisella ystävällämme. Ainoa ero on, että tämä auto on korkea kuin Lontoon kaksikerroksiset bussit. Katson autoa ihmetyksen vallassa. Tuollako meidän tulisi matkustaa?

Autosta nousee todella pitkä nainen. Hän kävelee luoksemme ja sanoo ”Olen Cristine ja olen Tanskasta” ja halaa meitä molempia. Cristineksi esittäytynyt nainen on niin pitkä, että yletymme häntä tuskin vyötärölle. Nainen poistuu yhtä nopeasti kuin tulikin ja jäämme mieheni kanssa äimistyneinä tutustumaan uuteen kulkupeliimme.

Kirjoitan uneni muistiin ja mietin samalla sen viisautta, kuinka lyhyeen unijaksoon oli pakattuna valtava määrä tietoa.

Unessa yhdistyi kaksi maata: Uusi-Seelanti, Maorikansan henkinen kotimaa ja Kanada, kanadalaisen ystävämme punaisen avolava-auton kautta.

Näin tiesin uneni olevan viesti henkioppaaltani, joka näyttäytyy minulle aina joko Pohjois-Amerikan (Kanadan) intiaanina tai Maori -soturina. Kyseessä on aina sama energia, sama opas, mutta hän on valinnut itselleen kaksi eri hahmoa, joiden kautta minun on helppo hänet tunnistaa ja *hänen on puolestaan siksi helppoa tai helpompaa saada asiansa perille*.

Eikö ole aivan järkeenkäypää, että sinäkin kuuntelet neuvoja vain tuntemiltasi? Vain sellaisilta tahoilta, joihin luotat ja joita arvostat?

Kun auto ilmaantui uneeni tavallista korkeampana, tiesin sen olevan lahja henkimaailmasta, sillä aistin henkimaailman energian hyvin korkeana.

Entä uneni nainen, Cristine Tanskasta?

Aamulla kun kirjoitan unta ylös, ei mikään kello kilahda muistini syövereissä. Vastaus on kuitenkin tulossa.

Samana päivänä avaan Facebookin ja päivitysten virrasta ensimmäiseksi näen kuvakollaasin Uudesta-Seelannista: kauniita maisemia ja Maorien taidetta. Päivityksen tekijä on nimeltään Cristine Silke-Hansen, valmentaja- ja näkijäkollega Tanskasta. Unen palaset loksahtelevat paikoilleen.

Tapasin Cristinen vuonna 2015 Englannissa, henkisen koulutuksen oppilaitoksessa Arthur Findlay Collagessa. Olimme siellä molemmat syventämässä yhteyttämme henkimaailmaan.

Laitan tämän-elämän-Tanskan-Cristinelle viestin. Hän vastaa heti ja kertoo olleensa useamman viikon henkisessä kotimaassaan Uudessa-Seelannissa ja suuntaavansa kohti Tanskaa seuraavana päivänä. Kerron hänelle omasta lähestyvästä matkastani ja että olimme hänen hahmossaan saaneet ajopelin suoraan henkimaailmasta! Iloitsemme molemmat henkimaailman rajattomasta viisaudesta tuoda vahvistuksia.

Oppaiden energia on aina hyvin puhdasta ja nopeasti värähtelevää. He ovat puhdasta tietoisuutta, eikä heillä itsellään ole tarvetta kehoon tai maallisiin tuntomerkkeihin. Meillä ihmisillä kuitenkin on. Tarvitsemme mielen ruokaa.

Meillä on silmät, korvat ja aktiivinen mieli, joka suodattaa pois kaiken, joka ei sovi maailmankatsomukseemme tai käsityskykymme rajoihin. Oppaiden on helpompi saada viestinsä perille, lähestyä ja tulla tutuiksi, kun he ottavat itselleen sellaisen hahmon, jonka voimme ymmärtää, johon voimme tutustua ja joka resonoi sisäisen totuutemme kanssa. Sielumme muistojen arkistoissa on kaikki eletyt elämät, kaikki kokemukset, kaikki muistot ja näiden muistojen kautta on helppoa tai ainakin helpompaa lähestyä ja tulla tunnistetuksi.

Selväaistien kautta sinun on mahdollisuus saada hahmo viisaalle ja rakastavalle opasenergialle, jonka kanssa olet kenties viettänyt useita aikaisempia elämiä tässä maanpäällisessä todellisuudessa.

Koska tunnen oppaat ja heidän hahmonsa pitkinä ja korkeina, paljon tavallisia ihmisiä pidempinä, tiesin paitsi unen kulkupelin myös Cristinen olevan oppaiden asialla.

Matkan odotus tiivistyy. Tunnen henkimaailman rakkauden siunanneen matkasuunnitelmamme ja johdattavan askeleitamme. Olen matkalla juurilleni,

sieluni kotimaahan. Täydellinen rauha matkan tarkoituksesta ja kaiken täydellisestä ajoituksesta laskeutuvat mieleeni.

Perillä Uudessa-Seelannissa ensimmäiset kaksi päivää tuijotan asuntoautomme ikkunasta kiinteästi tien reunaa ja vahdin, että pysymme kapoisalla tiellä (aivan kuin vahtimisestani jotain hyötyä olisi ollut). Liikenne on oikeanpuoleista, on vaikea hahmottaa tien reunoja ja uuden ajopelimme mittasuhteita, eikä kumpikaan meistä ei ole koskaan aikaisemmin ajanut asuntoautolla. Vasta istuessani ensimmäisen kerran kyytiin, kirjaimellisesti pelkääjän paikalle, huomaan kuinka korkealla olen. Unen korkea henkiauto palaa mieleeni. Uniauton ”lontoonbussimaisella” korkeudella oli myös käytännön viesti, että matkan aikana istumme tavallista korkeammalla. Tämä on oppaiden tapa tuoda opastettavalleen varmistuksia, että he ovat tietoisia siitä, mitä tuleman pitää.

Naureskelen kylteille teiden varsilla. Liikenneopastus on aivan eri tyylistä kuin Suomessa. Meillä säännöt esitetään tiukalla tavalla eikä huumorilla ole niissä sijaa. Uudessa-Seelanissa sen sijaan kaikki on huumorin sävyttämää, myös liikennesäännöistä kertominen.

Kyltissä lukee muun muassa ’Tiet eteläisellä saarella ovat erilaisia’ - Roads in Southern Island are different. Kyllä, todellakin! Tiet ovat mutkaisia ja niin kapeita, että usein vain yksi auto mahtuu kerrallaan. On maanvyörymiä, tulvia ja tierikkoja. Välillä pudotus alaspäin kapean tien reunalta on satoja metrejä. Nopeusrajoitus on vaatimattomat 100 km/h.

Oppaat kulkevat tiiviinä joukkona mukanamme. Tuumin, että ehkä meidän on tarkoitus pysyä tiellä. Jatkan ajatuskulkuani, että tieltä ajaminen onnistuisi Suomessakin, sen takia ei tarvitsisi matkustaa maailmaan ääriin. Alan rentoutua ja siirrän katseeni tien olemattomasta pientareesta sydäntä sykähdyttäviin maisemiin.

Vuoristoiset tiet nostavat meidät korkealle ja ajamme lähellä taivasta. Välillä laskeudumme ja ajamme lähellä merta. Pysähtelemme vähän väliä luonnon kauneuden voimasta.

8

YKSEYS

KAPPALEEN ALKUSANAT

Kaikki ympärillämme värähtelee. Jokaisella esineellä, rakennuksella, ajatuksella, tunteella, ihmisellä ja eläimellä on oma värähtelynsä.

Ympäristösi värähtely vaikuttaa sinun energiakehoosi, sinun värähtelyysi. Mitä puhtaampi on ympäristösi, sitä kevyempää sen värähtely.

Kun värähtelysi on kevyttä sinun on helpompi yhdistyä (=värähdellä samalla taajuudella) hengen maailman eli ei-konkreettisen maailman kanssa. Tästä syystä uskomattomimmat ykseyden kokemukset tapahtuvat usein luonnossa.

Matkamme vie meidät valtaviin luonnonpuistoihin. Jotta pääsemme lähes tiettömien taipaleiden taakse, jätämme asuntoautomme lähimpään kylään ja vuokraamme paikalliselta autonrottelon, joka soveltuu ajettavaksi kuoppaisille teille. Näin pääsemme lähes koskemattoman luonnon helmaan.

Kuljen tutulla polulla ja hengitän puhdasta raikasta ilmaa. On oudon hiljaista. Metsän hiljaisuuden rikkoo ainoastaan satunnaisen linnun liverrys ja viereisestä jokiuomasta kuuluva virtaavan veden pauhu.

Kuljen kahdessa ajassa, tässä ja ennen. Tiedän veden virranneen kyseisessä uomassaan ikuisuudesta toiseen. Lintuja on ollut aikoinaan paljon enemmän, niiden laulu on täyttänyt metsän tuhansin sävelin.

Olen tietoinen miehestäni, joka kävelee vuoroin edelläni, vuoroin takanani. Etenemme pääosin hiljaisuuden vallitessa.

Hiljaisuus on syvä ja maailmojen välinen verho on ohut. Ympärilläni ovat ystäväni aikaisemmasta ajasta, jolloin olen kävellyt samaa jokivartta paljasjaloin, kerännyt luonnon parantavia kasveja ja elänyt syvässä yhteydessä ympäröivän luonnon kanssa.

Liikutuksen aallot kulkevat lävitseni. Iloitsemme jälleennäkemisestä. Iloitsemme siitä, että olen palannut juurilleni, sinne mihin kuulun, paikkaan jossa on sieluni koti. Kansani on rohkeaa ja juurevaa. Heidän ihonsa on tummempi kuin minun nyt ja heidän henkensä on vahva.

Kysyn mieheltäni, joka meistä kahdesta on enemmän matkan käytännön asioiden suunnittelija, mikä on määränpäämme tässä luonnonpuistossa ja mitä itseasiassa tarkoittaa ’arches’, joita olemme menossa katsomaan. Hän kertoo niiden olevan satojen tuhansien vuosien saatossa virtaavan veden muovaamia kivikaaria ja luolia, jotka ovat aikoinaan olleet Maorien pyhiä paikkoja. Sinne siis olemme matkalla.

Ymmärrän, miksi kansani kulkee ympärilläni ja tunnelma on pyhä. Marssimme tasatahtiin eteenpäin. Kuljemme saattojoukkomme keskellä.

Pieni lintu hyppää eteemme keskelle kapoista polkua. Pysähdymme ja iloitsemme. Lintunen napittaa meitä silmillään ja hyppii jalkojemme vieressä. Vietämme hetken jutellen ja leikkien pienen viestintuojan kanssa. Saamme tervehdyksen ajan verhon halki. Kiitän soturiystäviämme.

Luonto on edelleen rehevää ja sanoinkuvaamattoman kaunista, mutta kaikkialla on poikkeuksellisen hiljaista. Myöhemmin luen, kuinka Euroopasta tulleet siirtolaiset ovat tuoneet saarelle näätiä ja rottia, jotka ovat saaneet lisääntyä rauhassa, koska luontaisia vihollisia niillä ei Uudessa-Seelannissa ole. Saarten lintukanta on hävinnyt lähes olemattomiin ja metsistä on jäljellä enää viidennes. Paljaat kukkulat ovat kuin vihreää samettia. Vaikka ne ovat kauniita tunnen surun ailahduksia. Niin paljon metsää on hakattu ja poltettu pois.

Uudestaan ja uudestaan päätän kääntää katseeni valoon, siihen kauneuteen, jota vielä on jäljellä. Näen metsien peittämät vuoret ja sieluni laulaa ilosta. Näen niiden piirtyvän kaukaisuudessa sinisen ja vihreän usvan eri sävyihin ja sieluni tunnistaa tutun maiseman.

Näen vuorten rinteillä kirkkaat vesiputoukset ja olen kotona. Virtaavat joet ja niiden syvät uomat ovat minulle pyhiä. Haluaisin viettää enemmän aikaa niiden ikuisuuden virtauksesta nauttien. Ottaa kanootin ja lipua virran mukana koskemattoman luonnon syvyyksiin.

Perillä ikiaikaisilla holvikaarilla kiitän ystäviäni, kanssakulkijoitani, oppaitani. Olen syvällä ajan spiraalin toisissa kerroksissa. Sisimpäni värähtelee liikutuksesta. Kiitän yhteydestä ja ykseydestä.

9

JOHDATUS

KAPPALEEN ALKUSANAT

Opastiimisi käyttää sitä väylää tietoisuutesi avaamiseksi ja viestien perille tuomiseksi joka on sinulle ominainen, luontainen. Kenties tästä syystä monesti ohitamme saamamme johdatuksen itsestäänselvyytenä tai sattumana.

*Voit helpottaa auttajatiimisi työtä päättämällä **mistä lähteistä ensisijaisesti seuraat saamaasi opastusta**. Näin kerrot heille, että ”kuuntelen tätä radiokanavaa ja kun teillä on asiaa, tiedätte viestiä kanssasi tämän kanavan kautta.” Itse esimerkiksi seuraan niin arkisia asioita kuin autojen rekisterikilpiä. Saan niistä iloa ja oivalluksia. Kun vaikkapa ajan naama huolesta mykkyrällä vastaan tulee ILO tai HEH. Ole siinä sitten hapan!*

Johdatus on elämässäsi läsnä koko ajan, jatkuvasti. Sinun valintasi on, huomaatko sen, otatko vastaan ja ennen kaikkea toimitko saamasi johdatuksen mukaan.

Johdatuksen lähteenä voit pitää intuitiivista tietämistä, kehoviisautta, alitajuisen ja tietoisen mielen tietopankkeja, sieluyhteyden kautta kumpuavaa viisautta tai enkelten, henkioppaiden tai jumalallisen opastusta ja ohjausta.
Nämä kaikki ovat olemassa yhtä aikaa ja rinnakkain. Mikään niistä ei sulje toista pois. Ne ovat kuin puroja kaiken kattavan ykseyden lähteestä. Voit ylenkatsoa jotakin näistä ja arvostaa taasen jotakin muuta muita korkeammalle. Kuitenkin ne ovat osa samaa kokonaisuutta.

Suurin lähde on jumalallinen rakkaus, alkulähde, se mistä kaikki syntyy ja mihin kaikki kuulumme.

Kaikki mikä tässä fyysisessä todellisuudessa ilmentyy on osa jumalallista. Myös sinun mielesi tietopankki, sen muistot ja todellisuus. Kaikki on yhtä suurta värähtelevää kokonaisuutta, *olet kuin valtavan sinfoniaorkesterin alati soivan mestariteoksen yksi nuotti.*

Jokainen meistä elää ja kokee johdatusta omalla tavallaan. Jos sinun tietolähteesi löytyy mielestäsi, ajatuksistasi ja muistoistasi, niin se on sinun johdatuksesi, sinun alkulähteeseen virtaava purosi tällä hetkellä. Yhdistyt väistämättä seuraavaan puroon, kun olet aikasi virrannut mielesi mukana. Se on luonnonlaki, sillä olet kaikilla olemisen tasoilla alati liikkeessä.

Olet liikkeessä jopa silloin kun kohtaat esteitä, joiden parissa kamppailet, ollen jumissa tai joutuessasi vastoinkäymisestä toiseen. Nämä ovat kuin keväisen puron kohtaamia jäälohkareita tai virtauksen esteeksi muodostuneita risukkoja, jotka sulavat ja liikkuvat edestä pois kuin ovat aikansa kokeneet virtaavan veden liikettä.

Vaikka vesi voi olla tämänkaltaisessa paikassa pinnalta katsoen tyyni ja hiljainen, sen syvemmissä kerroksissa tapahtuu koko ajan. Kaikki värähtelee, kaikki on alati liikkeessä.

Kun sinä värähtelet alkulähteestä värähtelevän virran mukana, on elämäsi helpompaa. Käytännön tasolla elämässä on edelleen ns. ’mutkia matkassa’, voi olla kipua, sairautta, työttömyyttä, rahattomuutta ja haastavia ihmissuhteita tai mitä tahansa ihmiselämään kuuluvaa, mutta sisäinen olotilasi on rauhan tila. Näet risukoiden ja esteiden läpi. Ne eivät ole koko todellisuutesi. Ne ovat kiinteän olemuksensa varjoja vaan eivät kiinteitä. Tunnet virtaavuuteesi, tunnet yhteytesi ja muistat todellisen olemuksesi myös sen elämäntapahtuman keskellä missä ikinä oletkaan.

Olemme nähneet ja kokeneet paljon ja matkan jokaisena päivänä kuljemme luottamuksen vallassa. Johdatus on selkeää ja suoraa. Matkamme kuitenkin alkaa olla lopussa ja suren, kuinka voin jättää tämän maan taakseni. Olen matkustanut paljon ja nähnyt maapallon monet kauneudet, mutta tällaista tunnetta, vastentahtoisuutta palata kotiin en ole aikaisemmin kokenut. Ajatus kotiinpaluusta on karvas ja elämä Suomessa tuntuu hyvin kaukaiselta.

Haluan tankata Uuden-Seelannin energiaa itseeni tulevan kotiinpaluun varalle. Pyydän viimeisiltä päiviltä vahvaa luontoyhteyttä.

Ajaa pörisyttelemme henkiautollamme, (jollaiseksi olen asuntoautomme ristinyt), kohti Mount Cookia. Se on vuori, joka komeilee jokaisen Uuden-Seelannin opaskirjan kannessa ja on kuulemma ehdottomasti näkemisen arvoinen.

Alamme spekuloida. Olemme saaneet vaeltaa matkamme ajan suurimmaksi osaksi puhtaassa luonnonrauhassa, luonnonpuistoissa, jotka eivät ole suurimpien turistivirtojen reiteillä ja kohteina. Vakaa aikomuksemme on edelleen vältellä ihmisiä ja pohdimme Mount Cookin olevan suurin turistirysä. Saan kuningasajatuksen ja ehdotan: Ajetaan vuoren ohi (näkeehän sen toki auton ikkunasta) ja jatketaan suoraan vähemmän kohuttuun kohteeseen, jossa saisimme takuuvarmasti rauhaa - vain luonto ja me. Heiluttaisimme auton

ikkunasta Mount Cookille ja samalla niille tuhansille ihmisille, joita epäilin sen alueella olevan. Mieheni suostui ajatukseeni.

Ohitamme Mt. Cookille vievän tien risteyksen ja pysähdymme levähdyspaikalle ihailemaan turkoosin järvenselän takana siintävää valkohuippuista vuorta, luulomme mukaan viimeisen kerran.

Kävelemme takaisin autolle ja tervehdimme tuntematonta. Mies on levähdyspaikan kunnostushommissa ja keskeyttää työnsä kysäisten, mistä tulemme. Vastaamme olevamme Suomesta. Mies kertoo käyneensä Tanskassa ja naureskelemme maailman pienuudelle. Hänhän siis on melkein-käynyt-Suomessa! Juttelemme vielä ja kerromme ohittaneemme Mount Cookin siellä käymättä ja jatkavamme eteenpäin.

Mies katsoo meitä kuin olentoja ulkoavaruudesta ja kehottaa harkitsemaan uudelleen.

Ymmärrän aikaisemmin aamulla saamani viestin. Joka-aamuisessa palaverissani henkimaailman kanssa kirjoitan päiväkirjaani kyseiseen päivään tai ajanjaksoon oppailtani saamani ohjauksen. Se on usein jotain hyvin konkreettista, kuten vaikkapa muistutus riittävästä vedenjuonnista tai ulkoilusta. Usein opastus liittyy asenteen ja näkökulman muuttamiseen. Opastus on myös jatkuvaa rohkaisua ja kannustusta keskittyä tekemisissä vain iloa tuottaviin asioihin ja niiden tekemistä rohkeudella, omaa sydäntä kuunnellen yleisestä mielipiteestä välittämättä.

Tuona aamuna minua kehotetaan harkitsemaan uudestaan jotakin aikaisemmin tekemääni päätöstä. Ihmettelen mistä mahtaa olla kyse ja arvelen asian selviävän päivän aikana. Nyt sain vastaukseni, sillä päätöksen uudelleenarvioinnin aika on tullut. Käännämme auton nokan ympäri, kohti

Mount Cookille vievän tien risteystä, jonka olimme ohittaneet kolmekymmentä kilometriä aikaisemmin.

Saavumme perille ja pistämme henkiautomme parkkiin 'leirintäalueelle', joka on käytännössä pelkkä tupaten täynnä oleva parkkipaikka. Normaalisti olisimme vaihtaneet paikkaa salaman nopeudella. Jonnekin missä on väljää, missä ei olla kylki kyljessä naapurin kanssa.

Löydämme kolon johon asettautua. Nyt luonnon karuus ja ainutlaatuisuus vievät kaiken huomion ja on samantekevää, montako ihmistä alueella on lisäksemme. Luonnon kosketus on niin puhdas ja syvä, että se tuntuu vaikuttavan myös muihin alueella olijoihin. Tuon mahtavan pyhän vuoren juurella vallitsee harmonia.

Kello käy jo iltaa ja laskemme, että ehdimme kävellä kaksi tuntia ennen pimeän tuloa. Lähdemme liikkeelle välittömästi. Olen pyytänyt vahvaa luontokokemusta ja sen tulemme saamaan vielä samana iltana.

Karunkaunis polku vuorten solassa on hyvin opastettu. Ilma on kuulas ja siinä on alkavaa syksyn kirpeyttä, vaikka Suomen aikaa elämme maaliskuun alkua.

Lähtiessämme on lähes tyyntä, mutta tuuli yltyy jokaisella askeleella. Pilvet kulkevat hurjaa vauhtia kiertäen vuorten lumisia huippuja ja rinteillä hiekkapyörteet muodostavat pieniä tornadoja. Laskevan auringon kirkkaus valaisee luonnon ihmeellistä esitystä.

Tuuli yltyy hetki hetkeltä. Jäätikköpurojen vesipisarat ja hiekkajyväset lentävät tuulen mukana. Ajattelen tyytyväisenä, kuinka saan matkamuistoksi kotiin Uuden-Seelannin hiekkaa – päänahassani. Niin totaalista on hurahtamiseni tähän maahan.

Pysähdymme korkealla kallioisella rinteellä ja tunnen tuulen vastuksen vahvana. Levitän käteni kuin siivet ja nojaan eteenpäin. Olen kuin mäkihyppääjä liidossaan ja ilmavirta kannattelee minua ja painoani. Tuuli tempoo hiuksia ja vaatteita, kevyt vartalonmyötäinen untuvatakkini lepattaa ja paukkuu. Voi näitä unimatkoilta tuttuja lentämisen ääniä ja ilmanvastuksen tuomaa tunnetta! Olen tuulen kannateltavana juuri samalla tavoin kuin unieni lentomatkoilla.

Elän kokemukseni uudelleen niin vahvasti, kuin se tässä kehossa on mahdollista. Ja vieläpä saan tehdä sen tutuissa kauniin jylhissä maisemissa.

Palaamme pimeän tullen leirintäalueelle. Yö on ikimuistoinen tuulen viuhuessa nurkissa ja heiluttaessa ja rytisyttäessä henkiautoamme kaikella voimallaan. Aamulla avaan verhot miettien, vieläkö olemme autoinemme siinä, mihin edellisenä iltana olimme sen parkkiin laittaneet.

Ikkunasta avautuu tuttu vuorimaisema, kahden upean sateenkaaren kaartuessa yläpuolellamme ja valaistessa aamuista taivasta. Silta toiseen maailmaan, Valon maailmaan, on tehty näkyväksi.

Verho maailmojen välillä on ohut. Verhon toisella puolella on Sielujen ikuisen kehityksen koti. Siellä on valon maailma, jossa on maailmoja maailmoiden sisällä. Siellä on tietoisuuksien tasojen kerroksia yhä tietoisempaan, yhä kevyempään ja nopeammin värähtelevään energiaan.

Näkymättömän verhon läpi kulkee informaatiota edes takaisin jatkuvana virtana. Verhon valoisammalla puolella kuullaan ajatuksemme, sydäntemme toiveet ja rukouksemme. Se on Valon olentojen ja enkelten valtakuntaa. Siellä ovat edesmenneet rakkaat ja läheiset. Siellä eletään, opitaan, kasvetaan ja kehitytään ikuisen Sielunsuunnitelman mukaisesti.

Verhon tällä puolella on maanpäällinen, fyysisin aistein havaittava todellisuutemme. Todellisuus, joka kiinteydessään antaa puitteet elämällemme, puitteet, joita pidämme ainoana todellisuutena johtuen unohduksesta. Luotamme ainoastaan siihen tietoon ja niihin havaintoihin, joita voimme konkreettisesti koskettaa, kuulla ja nähdä, tai minkä tiede on järkeilevälle mielellemme aukottomasti todistanut.

Kuitenkin kun yhden kerran koet, kuinka tämä fyysinen todellisuus on epätodellinen ja muuttuva, mikään ei enää ole elämässäsi ennallaan. Kun mielesi muodostama tiheä sumuverho alkaa hellittää tulet tietoisemmaksi siitä, kuinka olet osanen tätä ikuisesti värähtelevää kokonaisuutta. Verhon raottuessa edelleen aistisi avautuvat kokemaan laajemmin.

Sielusi haluaa sinun muistavan. Sielusi haluaa sinun olevan yhteydessä siihen osaan sinua, joka on ikuinen, joka on osa valoa, toivoa ja rakkautta.

10

VOIMA

KAPPALEEN ALKUSANAT

Sinun voimasi on sinussa. Puhun nyt sisäisestä voimasta ja se on yhtä kuin ***sinun sisäinen valosi.***

Kuulostaa ehkä hassulta, mutta tarkoitan tätä kirjaimellisesti. Olen nähnyt fyysisillä silmilläni tämän suunnattoman kirkkaan valkoisen valon virtaavan sisälläni pitkin selkärankaa, ylös kallonpohjaan ja häikäisevän kirkkaudellaan silmät takaapäin.

Tämä Valo virtaa meissä kaikissa. Se on sinun jumalkipinäsi, sieluyhteytesi ja sisäisen voimasi lähde.

Sielusi haluaa sinun elävän elämääsi ilolla ja pelotta. Vain elämällä todeksi Sielusi ominaisuuksia toteutat ominta itseäsi, sitä kuka todellisuudessa olet. Aina kun toteutat aitoa itseäsi sinun valosi kirkastuu. Se on kuin liekki joka saa lisää happea.

Älä ulkoista voimaasi. Älä anna sitä muiden käsiin. Käänny jokaisessa tilanteessa sisäänpäin, sisäisen valon ja viisauden lähteille. Se kertoo sinulle aina suunnan johon kulkea. Se kertoo sinulle miten toimia.

Olen potenut selkäkipua monta kuukautta ja näen unen.

Olen lääkärin odotushuoneessa, jossain muualla kuin Suomessa, joko Tukholmassa tai Tallinnassa. Huone on täynnä naisia. Istun muiden joukossa ja odotan vuoroani, olen tullut saamaan apua selkäkipuuni.

Lääkäri käy aina välillä ovella ja kutsuu uuden potilaan sisälle. Odotan vuoroani kärsivällisesti.

Lopulta lääkäri noteeraa minut. Sen sijaan, että kutsuisi minut vastaanotolleen hän sanoo: ”Sinä siellä. Kerro kolme hyvää asiaa, joita sinusta sanottiin, kun olit pieni.”

Muistelen hetken lapsuuden vuosia ja asioita, joista sain kiitosta. Tein paljon kotitöitä, olin hyvä lapsenlikka, niin hyvä, että hoidin omien sisarusteni lisäksi myös naapurien pikkulapsia.

Kerron lääkärille olleeni auttavainen, luotettava ja kiltti. Lääkäri näyttää turhautuneelta ja ärähtää ”Ei mitään tuommoisia! Mieti kolme sellaista asiaa, joita on sanonut joku, jonka mielestä olet maailman ihmeellisin pikkutyttö.”

En keksi mitään. En ainoatakaan asiaa. Jään odotushuoneeseen istumaan.

Seuraavana päivänä ajomatka sujuu syvissä mietteissä. Mitä ovat ihmeelliset ominaisuuteni? Mitä joku sellainen olisi voinut sanoa, joku joka olisi pitänyt minua ihmeellisen ihanana ja ainutlaatuisena? Ihan vain siksi, että olen minä.

Muistoja alkaa piirtyä mieleni valkokankaalle. Nämä muistot eivät enää liity muiden sanomisiin, eivät hetkiin, kun olen kerännyt ja saanut hyväksyntää hoitamalla nuorempia sisaruksiani, laittamalla pyykkiä kuivumaan tai saamalla kiitettäviä koulussa.

Muistan, kuinka istun metsässä oman pienen kuuseni juurella, juttelemassa tälle pienelle ystävälleni ja muistan, kuinka askartelin näkyväksi pehmoisessa vihreässä sammalikossa asustavia pieniä olentoja. Muistan, kuinka loikin purojen yli ja kaivoin kotiluolaa jokisuiston rinteeseen puiden juurakkoon. Muistan eläimet, joita sain hoitaa ja ne valtavat määrät kukkia, joita keräsin. Ensin niistä täyttyivät omat maljakot ja sen jälkeen naapureitten ja vein kukkia myös upseerikerhon pöytien somistukseksi. Muistan, kuinka puolustin heikompia. Kävin oikaisemassa kokemani vääryyden itse prikaatin komentajalle, jotta varuskunnan tärkeimmän miehen jälkeläinen ei kiusaisi pienempiään. Tosin tapa, jolla sen tein, ei ollut kovin sivistynyt. Vein heille kuusivuotiaan käsialalla töhertämäni lapun, jossa luki `PITÄKÄÄ KAKARANNE KURISSA`.

Löysin ihmeellisiä ja ainutlaatuisia ominaisuuksia. Niitä olivat suunnaton eläinrakkaus ja syvä luontoyhteys. Olin luova, täynnä ideoita, menevä ja tekevä. Liikuin pelotta. Luotin elämään ja taitoihini selvitä. Olin rohkea!

Tulin tietoisemmaksi olemuksestani, jossa Sieluni ominaisuudet loistivat vapaasti ja elämän energia virtasi esteettä.

Kun elän todeksi Sieluni ominaisuuksia, on selkäni joustava ja kivuton. Kun elän pelosta käsin, haen varmuutta ja turvaa itseni ulkopuolelta. Ohitan itseni ja tarpeeni, taitoni ja kykyni. En ole tosi itselleni. Väsyn ja uuvun ja kehoni reagoi. Sisäinen viisauteni oli ohjannut minut fyysisten kolotusteni alkulähteille.

Sinun Sielusi koti on sinussa. Sielusi haluaa ilmentää kauttasi niitä ihmeellisiä ja ainutlaatuisia ominaisuuksia, joita sillä on. Sinä ja Sielusi olette uniikki parivaljakko. Olette täydellisiä juuri sellaisena kuin olette.

Kuuntele sisäistä ääntäsi ja rytmiäsi. Kaiken kaikkiaan pidä huolta itsestäsi. Niin hyvää huolta, että sinulta riittää annettavaa annettavaa myös muille. Keho on tässä tärkeä, et voi sitä ohittaa etkä jättää huomiotta. Kuule kehosi viestit, lepää kun on sen aika, ulkoile kun on sen aika, hengitä ja elä yhdessä luonnon rytmin kanssa.

Älä pelkää äläkä kritisoi. Ja kun näin teet, näe ajatustesi toiselle puolen, sillä siellä on rauha. Tutustu sieluusi, siihen millainen se on ja mitä se haluaa sinulle kertoa. Toteuta niitä ainutlaatuisia lahjoja, joita sinulle on annettu. Näin voimasi tulee pinnistelemättä, sillä se virtaa sielusi ilosta.

Matkalla olen se joka olen aina ollut.

Katson ikiaikaisen tuttua maisemaa, sieluni maisemaa, jota olen kaivannut sitä tuntematta ja joka on minut syliinsä vetänyt.

Kiitän Sieluni kutsua. Kiitän Rakkautta.

Kiitän sitä mikä ON.

LOPUKSI

Mitä Sielusi haluaa sinulle kertoa?

Sielusi haluaa sinun seuraavan ILOASI. Kun voit valita kahdesta, valitse se vaihtoehto, joka kantaa ilon energiaa.

Mitä Sielusi toivoo sinun muistavan ja tunnistavan?

Sielusi haluaa sinun muistavan itsesi. Se haluaa sinun toteuttavan sitä kuka ja millainen todella olet, olemisesi syvimmillä tasoilla. Ole tietoinen todellisesta olemuksestasi ja ota se tieto elämäsi jokaiseen hetkeen.

Jos sinun on vaikea saada yhteys siihen kuka todella olet, palaa ajassa taaksepäin. Palaa hetkeen, jolloin vielä olet se kuka olet, luonnostaan ja pakottamatta. Ennen kuin säännöt, kasvatus ja sopivaisuuden muotit tekivät tehtävänsä ja muokkasivat sinusta mieleisensä, tähän maailmaan sopivan.

Sielusi haluaa, että muistat olevasi Henki kehossa. Kun muistat, henkesi voimistuu. Kun muistat, henkesi saa huomiotasi. Henkesi energisoituu, kuten mikä tahansa asia, teko tai ajatus, kun sen nostaa huomion keskipisteeksi.

Tärkeimpänä. Luota sinua alati ympäröivään rakkauteen. Se ei koskaan petä sinua. Älä sinäkään koskaan petä itseäsi.

Minun sieluni tervehtii sinun sieluasi rakkaudella. Elina

© Teksti ja kuvat Elina Tarpila
Kannen kuva Shutterstock

Lahelassa 15.6.2018 Lisätiedot *Valominussa.fi* *ElinaTarpila.fi*

TULOSSA

11

Elämää Sielun Ohjauksessa -ohjelma
Kesto kolme kuukautta. Uusi verkkomateriaali avautuu kerran viikossa (yhteensä 12 osaa) ja kolme lähipäivää.

Kuukausien teemat:

- 1. Kuukausi Tunnista kuka olet, 4 osaa
- 2. Kuukausi Avautuminen Sielun ohjaukseen, 4 osaa
- 3. Kuukausi Omaan voimaan astuminen. Elämän tietoinen luominen, 4 osaa

Tiedustelut, haku ja ennakkoilmoittautuminen heinäkuun 2018 aikana.
Sähköposti elina@valominussa.fi tai puhelin 040 735 4728